

Sygn. akt II AKa 37/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Przemysław Filipkowski

SO (del.) – Sławomir Machnio

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Jacka Mularzuka

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2021 r.

sprawy D. P. (1) s. R. i I. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. Z. (1) s. J. i M. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ww. ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ww. ustawy, w zw. z art. 4 k.k.

P. K. (1) s. T. i E., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zb. z art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 czerwca 2018 r. r. sygn. akt XVIII K 369/11

1) zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżanego D. P. (1) w pkt II, III, IV i V w ten sposób, że uzupełnia podstawę prawną skazania na karę grzywny o art. 33 § 1 i 3 k.k. przyjmując, że podstawę prawną skazania i wymiaru kar łącznych orzeczonych w pkt VI wyroku stanowią przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r.;

1) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonego D. P. (1);

2) zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. Z. (1) w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt XVIII wyroku,

- uzupełnia podstawę prawną skazania na karę grzywny w pkt XIV, XV, XVI i XVII wyroku o art. 33 § 1 i 3 k.k. przyjmując, że podstawę prawną skazania stanowią przepisy obowiązujące w dniu 7 czerwca 2010 r.,

- w zakresie pkt XV wyroku ustala, iż ogólna ilość zbytej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, określonej w zarzucie z pkt XX komparycji wyroku, wynosiła 10 kg i karę pozbawienia wolności orzeczoną za czyn przypisany oskarżonemu w pkt XV wyroku obniża do 3 (trzech) lat,

- w zakresie pkt XIX wyroku, orzeczoną na podstawie art. 45 § 1 k.k. kwotę przepadku równowartości korzyści majątkowej obniża do 40.000 (czterdziestu tysięcy) złotych;

3) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonego T. Z. (1);

4) na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego T. Z. (1) kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, przyjmując, iż podstawę prawną wymierzonych oskarżonemu kar łącznych stanowią przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r.;

5) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu T. Z. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 lipca 2010 r. do dnia 21 lutego 2013 r.;

6) zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. K. (1) w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt LIV wyroku,

- uzupełnia podstawę prawną skazania na karę grzywny w pkt LI, LII i LIII o art. 33 § 1 i 3 k.k. przyjmując, że podstawę prawną skazania stanowią przepisy obowiązujące w dniu 7 czerwca 2010 r.,

- w zakresie pkt LII wyroku ustala, iż ilość nabytej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, określonej w zarzucie z pkt LI/3 komparycji wyroku, wynosiła nie mniej niż 2 kg, zaś ogólna ilość amfetaminy, w której obrocie oskarżony uczestniczył w ramach tegoż zarzutu wyniosła nie mniej niż 3 kg 500 g a nadto słowa „do 2007 r.” oraz „do nieustalonego czasu w 2007 r.” zastępuje słowami „do nieustalonego czasu w 2006 r.” i karę pozbawienia wolności orzeczoną za czyn przypisany oskarżonemu w pkt LII wyroku obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,

- w zakresie pkt LIII wyroku eliminuje z opisu czynu fragment określony w ppkt 3 zarzutu z pkt LII komparycji wyroku, oraz ustala, iż łączna ilość kokainy w której obrocie oskarżony uczestniczył w ramach tegoż zarzutu wyniosła nie mniej niż 4 kg i karę pozbawienia wolności orzeczoną za czyn przypisany oskarżonemu w pkt LIII wyroku obniża do 3 (trzech) lat;

7) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonego P. K. (1);

8) na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego P. K. (1) kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności przyjmując, iż podstawę prawną wymierzonych oskarżonemu kar łącznych stanowią przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r.;

9) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 11 maja 2010 r. do 28 września 2012 r.;

10) **zasądza od skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych adw. P. C. i adw. K. K. (1) – Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 720 (siedemset dwadzieścia) złotych plus 23% VAT z tytułu obrony oskarżonych z urzędu w postępowaniu odwoławczym;**

11) **zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 37/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2018 r.,
sygn. akt XVIII K 369/11

1.2 **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych D. P. (1), T. Z. (1) i P. K. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru	

			karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
1)	<u>Apelacja obrońcy D. P. (1):</u>	# zasadny
2)	1. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku,	# częściowo zasadny
3)	a to:	# niezasadny
4)	- art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 391 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. wyrażającą się w dokonaniu dowolnej, wręcz	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

subiektywnej oceny dowodów, polegającej w szczególności na:	# zasadny
a) bezwarunkowym przyznaniu prymatu wiarygodności zeznaniom świadka koronnego M. W. (1) oraz świadkowi B. B. (1) korzystającemu z dobrodziejstwa art. 60 k.k., przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wszelkich dowodów pozostających z nimi w sprzeczności, pomimo, iż winny być one oceniane z dużą dozą ostrożności;	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
b) bezpodstawnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego D. P. (1), który konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i składał wyjaśnienia na okoliczność stawianych mu zarzutów;	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
c) braku precyzyjnej podstawy faktycznej i prawnej wyroku, polegającej na nie wskazaniu jakie dowody legły u podstaw konkretnych ustaleń Sądu.	# częściowo zasadny # niezasadne # zasadny
2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, poprzez uznanie winy oskarżonego D. P. (1), podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, by dopuścił się on zarzucanych mu czynów.	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Apelacja obrońcy T. Z. (1):

I. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

a. tj. art. 4 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu w rozpoznaniu niniejszej sprawy w postaci nie dochowania nakazu bezstronności, a także nieznajdującego podstaw w realiach niniejszej sprawy bezpodstawnego przypisania nieproporcjonalnie

wielkiej wartości zeznaniom świadków obciążających oskarżonego - M. W. (1) (pomimo istniejących w nich sprzeczności, rozbieżności), B. B. (1) (pomimo, że jako świadek nie wypowiadał się na temat działalności z oskarżonym, twierdząc, że nic nie pamięta), P. R. (1) (nadużywającego alkoholu i kokainy) i P. D. (1) co objawiało się:

- przyjęciem jeszcze przed zamknięciem przewodu sądowego obrazu sprawy, z którego wynikało, że oskarżony jest „obiektywnie winny” zarzucanych mu czynu, a jego postawa procesowa miała na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej;

- zaniechaniem badania przez Sąd I instancji okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego T. Z. (1), a zwłaszcza rzetelnego wyjaśnienia okoliczności związanych z rzekomym udziałem w obrocie narkotykami oraz udziale w produkcji amfetaminy oraz ilości tych substancji;

- brakiem podjęcia próby wyjaśnienia rozbieżności istniejących w zeznaniach świadków M. W. (1), B. B. (1), P. D. (1) i P. R. (1) z całkowitym przyjęciem zarzutów skonstruowanych w akcie oskarżenia;

- tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości dotyczących udziału oskarżonego T. Z. (1) w obrocie narkotykami jak również ilości poszczególnych substancji wraz ze schematem transakcji - na niekorzyść oskarżonego oraz ilości wyprodukowanej amfetaminy na zlecenie oskarżonego T. Z. (1) z przyjęciem nie mniej niż 150 kilogramów z zestawieniem z protokołem konfrontacji M. W. (1)

z B. B. (1), gdzie obaj podali ilość wyprodukowanej amfetaminy jako 50 kilogramów – również na niekorzyść oskarżonego;

b. tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, przejawiającej się w przyznaniu waloru całkowitej wiarygodności zeznaniom świadków M. W. (1), B. B. (1), P. D. (1) i P. R. (1);

c. tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z 4 k.p.k. poprzez przesłuchanie świadka P. R. (1) bez udziału biegłego psychologa pomimo, że jak wynika z jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego świadek ten miał ciężki okres w życiu co wiązało się z niepamięcią pewnych zdarzeń z powodu nadużywania alkoholu i kokainy;

II. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że oskarżony T. Z. (1) brał udział w transakcjach narkotykowych określonych w akcie oskarżenia.

Apelacja obrońcy P. K. (1):

1) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, będący wynikiem naruszenia art. 7, art. 366 § 1 i art. 410 kpk, polegający na nieprawidłowym przyjęciu w pkt L wyroku (pkt XLIX aktu oskarżenia), iż oskarżony P. K. (1) w 2006 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy:

– materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie przeanalizowany w całości zgodnie z art. 7 nie dawał podstaw do takiego ustalenia, a niezależnie od tego,

— Sąd Okręgowy popadł w sprzeczność, bowiem w uzasadnieniu wyroku ustalił, iż około połowy 2006 roku był on uczestnikiem zorganizowanej grupy przestępczej tzw. szkatułowej (str. 174 uzasadnienia),

2) obraży prawa procesowego, tj.: art. 439 § 1 pkt 8 w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk, mającą wpływ na jego treść, polegającą na uznaniu oskarżonego P. K. (1) za winnego czynu z art. 56 ust. 3 upn z pkt LI wyroku (pkt L aktu oskarżenia ppkt 2) w części co do 30 tabletek extasty, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy ustalił jednocześnie, iż został on skazany za to, iż w dniu 11 kwietnia 2003 r w W. posiadał wbrew przepisom ustawy znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci 30 tabletek zawierających chlorowoderek 3,4 – metylenodioksymetamfetaminy (..) o łącznej wadze 7,49 grama (vide: str. 44 i 173 uzasadnienia wyroku), zaś tabletki te nabył od P. R. (1), co wynika z protokołu przesłuchania P. R. (1) z dnia 21 kwietnia 2011 r. (k. 13818),

3) obraży prawa procesowego, tj.: art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk, mającą wpływ na jego treść, polegającą na:

— braku dążenia do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez zgromadzenie i ujawnienie wszystkich protokołów wyjaśnień P. R. (1) dotyczących uczestnictwa oskarżonego P. K. (1) w obrocie środkami odurzającymi w postaci 8 kg amfetaminy,

— nieprawidłowym, bo dowolnym przyjęciu, iż w ramach czynu z art. 56 ust. 3 upn z pkt LII wyroku (pkt LI aktu oskarżenia ppkt 3) oskarżony P. K. (1) uczestniczył

w obrocie środkami odurzającymi w postaci 8 kg amfetaminy, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, tj. przy uwzględnieniu wszystkich dowodów, logiki i doświadczenia życiowego, skutkować winna wnioskiem, iż co do tego fragmentu czynu wyjaśnienia P. R. (1), które w tym zakresie były jedynym dowodem sprawstwa i nie znalazły odzwierciedlenia w innych dowodach, nie dawały podstaw do przyjęcia sprawstwa P. K. (1) w obrocie środkami odurzającymi w postaci 8 kg amfetaminy, ze względu na wewnętrzną sprzeczność składanych wyjaśnień P. R. (1) i brak potwierdzenia w innych dowodach, a pozwalały co najwyżej na przyjęcie sprawstwa P. K. (1) w zakresie udziału w obrocie 1 kg amfetaminy,

4) obrazy prawa procesowego, tj.: art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk, mającą wpływ na jego treść, polegającą na:

— braku dążenia do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez zgromadzenie i ujawnienie wszystkich protokołów wyjaśnień P. R. (1) dotyczących uczestnictwa oskarżonego P. K. (1) w obrocie środkami odurzającymi w postaci 4 kokainy i 1 kilograma kokainy,

— nieprawidłowym, bo dowolnym przyjęciu, iż w ramach czynu z art. 56 ust. 3 upn z pkt LIII wyroku (pkt LII aktu oskarżenia ppkt 2) oskarżony P. K. (1) uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w postaci 4 kg kokainy,

-- nieprawidłowym, bo dowolnym przyjęciu, iż w ramach czynu z art. 56 ust. 3 upn z pkt LIII wyroku (pkt LII aktu oskarżenia ppkt 3) oskarżony P. K. (1) uczestniczył w obrocie

	<p>środkami odurzającymi w postaci 1 kg kokainy, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, tj. przy uwzględnieniu wszystkich dowodów, logiki i doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosków przeciwnych, albowiem wyjaśnienia P. R. (1), będące jedynym dowodem na te okoliczności, są wewnętrznie sprzeczne, niespójne, a także nie znajdują potwierdzenia w wyjaśnieniach P. K. (1), zeznaniach A. T. ps. (...), P. M. ps. (...) i częściowo J. T. (1) ps. (...),</p> <p>5) rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zarówno co do kar jednostkowych i kary łącznej, polegającej na nieuwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, bądź uwzględnieniu w sposób niedostatecznych, w szczególności niekaralności oskarżonego P. K. (1), ustabilizowanej sytuacji osobistej (żona i dziecko) i zawodowej (stała praca), a także łączności podmiotowej (M. W. (1), B. B. (1), P. R. (1)) i przedmiotowej pomiędzy czynami (w zasadzie obrót środkami odurzającymi), co skutkowało winno uznaniem istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego i przemawiać za wymierzeniem kary przy zastosowaniu wobec niego zasady absorpcji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.</p>		
<p>1) Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego D. P. (1) są bezzasadne w stopniu oczywistym, zaś zmiana wyroku wobec tegoż oskarżonego polegała jedynie na poprawieniu kwalifikacji prawnej niezależnie od</p>		

podnoszonych zarzutów, stosownie do art. 455 k.p.k., poprzez uzupełnienie podstawy prawnej skazania na karę grzywny o art. 33 § 1 i 3 k.k. oraz przyjęcie, iż podstawą prawną skazania i wymiaru kar łącznych stanowią przepisy w brzmieniu obowiązującym 7 czerwca 2010 r.

2) Powyższe zmiany wobec bezzasadności zarzutów apelacji nie mogły mieć wpływu na kształt wyroku wobec oskarżonego w pozostałej części, w tym zwłaszcza poprzez jego zmianę w kierunku proponowanym we wnioskach apelacyjnych tj. poprzez uniewinnienie oskarżonego lub ewentualnie uchylenie tegoż wyroku.

3) Za bezpodstawny uznać należy w całej rozciągłości zarzut obrazy przepisów postępowania wymienionych w pkt 1 apelacji, wraz z całą (dość ogólnikową) argumentacją przytoczoną na jego poparcie w uzasadnieniu apelacji, jak też w konsekwencji powiązany z nim (poprzez zakwestionowanie sądowej oceny dowodów) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wyroku zawarty w pkt 2 apelacji, który, co do zasady nie został wsparty dodatkowymi odrębnymi argumentami w ramach ww. uzasadnienia apelacji.

4) Za chybione uznać należy stanowisko skarżącego zawarte w ramach pkt 1 apelacji wskazujące, iż obraza wymienionych tam przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 391 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i 424 k.p.k. miałyby polegać na dokonaniu dowolnej, subiektywnej oceny dowodów. Dla porządku jedynie nadmienić wypada, że w tym

przypadku nie wszystkie wskazane w pkt 1) apelacji normy dotyczą wprost kwestii oceny materiału dowodowego tj. art. 2 § 2 k.p.k. określający jeden z celów postępowania karnego art. 391 k.p.k. mówiący o warunkach odczytania protokołów zeznań świadka czy art. 424 k.p.k. określający elementy uzasadnienia wyroku. Niezależnie od tego stwierdzić należy, że żaden z przepisów wymienionych w apelacji nie został naruszony w sposób mogący mieć wpływ na treść wyroku w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k.

5) Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji przeprowadził, również w odniesieniu do oskarżonego D. P. (1), wyjątkowo staranne i wyczerpujące postępowanie dowodowe, dążąc do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i do ujawnienia wszelkich dowodów, które stanowią w tej sprawie stabilną podstawę do poczynienia prawdziwych ustaleń faktycznych. Przeprowadzone dowody Sąd poddał wnikliwej analizie oraz wszechstronnej ocenie zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz uwzględniającej całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Sąd badał i rozważał przy tym okoliczności korzystne dla oskarżonego D. P. (dostrzegając np. potrzebę eliminacji niekorzystnych elementów z opisów zarzucanych mu czynów z pkt XIII/2, XV/3, 4 aktu oskarżenia) nie doprowadzając do sytuacji, w której ewentualne wątpliwości byłyby rozstrzygane na niekorzyść oskarżonego. Swoje stanowisko w powyższym zakresie Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i należyty uzasadnił w sposób spełniający kryteria z art.

424 k.p.k., wskazując precyzyjnie, które dowody legły u podstaw poszczególnych ustaleń faktycznych wyroku oraz które dowody i dlaczego nie zasługują w tej mierze na uwzględnienie. Dokonana przez Sąd ocena całokształtu materiału dowodowego nie miała w żadnej mierze charakteru dowolnego i stanowiła tym samym należyłą podstawę do poczynienia kompletnych i bezbłędnych ustaleń faktycznych w odniesieniu do oskarżonego D. P..

6) Z tych też względów uznać należy, że o obrazie przepisów prawa procesowego wskazanych w pkt 1 apelacji nie może być mowy. Tym samym zarzut z pkt 1) apelacji nie może być uwzględniony podobnie jak zarzut z pkt 2) apelacji dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych wyroku, który jest w istocie pochodną zarzutu z pkt 1) kwestionującego ocenę dowodów, które legły u podstaw tychże ustaleń. Na marginesie warto nadmienić, iż zarzut obrazy wskazanego w pkt 1 apelacji przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie może być skutecznie podniesiony w sytuacji w której Sąd nie dostrzegł nieusuwalnych wątpliwości i tym samym nie mógł ich rozstrzygnąć w sposób niekorzystny dla oskarżonego. Z kolei zarzut obrazy przepisu art. 424 k.p.k. nie spełnia kryteriów podstawy odwoławczej z art. 437 pkt 2 k.p.k. Dotyczy bowiem czynności podjętych po ogłoszeniu wyroku, które siłą rzeczy, nie mogą mieć wpływu na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W odniesieniu do D. P. (1) Sąd I instancji procedował zgodnie z przepisami postępowania karnego i w oparciu o swobodną ocenę dowodów poczynił trafne ustalenia

faktyczne, w zakresie czynów przypisanych oskarżanemu w pkt I – V wyroku. Wniesiona apelacja nie przedstawiała żadnych argumentów, które mogłyby w jakimkolwiek stopniu podważyć słuszność ww. ocen i ustaleń Sąd I instancji.

7) W szczególności nieprzekonujące są te argumenty, które miałyby, w ocenie skarżącego, wskazywać na dowolne przypisanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka koronnego M. W. (1) i świadka B. B. (1) (korzystającego z dobrodziejstwa art. 60 k.k.) przy jednoczesnym zdyskredytowaniu dowodów przeciwnych, w tym w postaci wyjaśnień D. P. (pkt 1a, b apelacji).

Wbrew sugestiom skarżącego przedstawionym m. in. na str. 2 uzasadnienia apelacji, podstawą oceny wiarygodności zeznań świadka koronnego M. W. nie były wyłącznie wyniki opinii psychologicznej [dotyczącej m. in. ponadprzeciętnej zdolności spostrzegania, werbalizacji i odtwarzania zapamiętanego materiału spostrzeżeniowego oraz braku zaburzeń pamięci i skłonności do konfabulacji] ale szczegółowa i wszechstronna analiza całokształtu istotnych w tej mierze dowodów i okoliczności, przedstawiona wyczerpująco, w odniesieniu do materiału związanego z produkcją amfetaminy (w tym z rolą D. P.), na str. 151 – 155 a także 121 – 122 i nast. uzasadnienia.

Sąd I instancji, w ramach swoich rozważań, w sposób logiczny i przekonujący wykazał w tym zakresie dlaczego zeznania świadka koronnego M. W. a także zbieżne z nimi zeznania świadka B. B. (1), ocenione w korelacji z pozostałym

materiałem dowodowym, zasługują na wiarę.

Usiłując podważyć sądową ocenę dowodów obciążających bezpośrednio D. P. (w tym z dowodów z zeznań M. W. i B. B.), skarżący formułuje swoje zastrzeżenia na wyjątkowo wysokim poziomie ogólności, bez przytoczenia konkretnych okoliczności mogących wzruszyć w tej mierze tok rozumowania Sądu I instancji.

8) W istocie bowiem argumentacja skarżącego opiera się w tym zakresie na kwestionowaniu samej istoty instytucji świadka koronnego, czy też tzw. małego świadka koronnego, poprzez podnoszenie kwestii odnoszących się do przestępczej przeszłości osób, którzy zdecydowali się na podjęcie współpracy z organami ścigania oraz do motywów podjęcia przez nie takiej współpracy. Tego rodzaju zarzuty, w realiach dowodowych niniejszej sprawy, nie mogą być skuteczne, zwłaszcza w odniesieniu do oceny zeznań M. W.. Zeznania tego świadka, jak trafnie wskazał Sąd I instancji cechują się szczegółowością i konsekwencją, tworząc wiarygodny i spójny obraz rozległego procederu, związanego z przestępczością narkotykową, obejmującego okres przeszło 10 lat. Nie ujawniły się przy tym okoliczności dostarczające jakichkolwiek wątpliwości co do prawidłowości czynności procesowych przeprowadzonych z udziałem świadka koronnego. W sposób szczegółowy świadek opisał przebieg i okoliczności produkcji amfetaminy w laboratoriach w G. i C. oraz udział w niej poszczególnych osób, w tym oskarżonego P. (str. 66 – 76).

9) Relacje świadka koronnego M. W., dotyczące produkcji amfetaminy w ww. laboratoriach, znalazły szerokie potwierdzenie w wielu innych dowodach, w szczególności w zeznaniach jego najbliższego współnika - B. B. (1). Szereg okoliczności wskazywanych w zbieżnych ze sobą zeznaniach W. i B. zostało z kolei potwierdzonych, w odniesieniu do produkcji i obrotu narkotykami, przez innych świadków w tym P. R. (1), P. D. (1), J. T. (1), I. B., M. J. i in. W zakresie produkcji amfetaminy (pkt II wyroku) relacje te zostały też uwiarygodnione przez kolejne dowody w postaci protokołów przeszukań i oględzin w C. gdzie zabezpieczono czynne laboratorium oraz w G. (k. 101 – 134), jak też w opiniach fizykochemicznych biegłych. Trafnie został też oceniony materiał dowodowy w zakresie wskazującym na istnienie i działanie zorganizowanej grupy przestępczej (określonej na str. 179 uzasadnienia – pkt I wyroku) w skład, której wchodził m. in. oskarżony D. P., jak też dowody (w tym zeznania świadka koronnego i B. B.), w zakresie wskazującym na udział D. P. w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych określonych w pkt III – V wyroku.

10) O ile, co do zasady należy przyznać rację skarżącemu, iż zeznania świadków obciążających inne osoby, w ramach korzystania z dobrodziejstwa instytucji świadka koronnego lub świadka w trybie art. 60 k.k., trzeba ocenić z dużą dozą ostrożności (która to reguła została w niniejszej sprawie w pełni zachowana), o tyle nie sposób zgodzić się z sugestią, iż oparcie wyroku na tego

rodzaju świadkach („skruszonych przestępcach”) stanowi naruszenie naczelných zasad postępowania karnego z art. 5 i 7 k.p.k. Okoliczność, iż, jak podnosi skarżący że ww. świadkowie mają realny interes w obciążaniu innych osób, nie podważa automatycznie wiarygodności składanych przez nich zeznań. Przeciwnie, osoba decydująca się na współpracę z organami ścigania w ramach powyższych instytucji powinna być dodatkowo zmotywowana do składania relacji zgodnych z prawdą. Składanie zeznań fałszywych skutkuje bowiem utratą możliwości skorzystania z przywilejów gwarantowanych w przepisach regulujących ww. instytucje.

Dodatkowo, jak wyżej wykazano, zeznania osób wprost obciążających oskarżonego D. P., w tym M. W. i B. B., zostały pozytywnie zweryfikowane szeregiem dowodów osobowych i rzeczowych, zaś sądowa ocena tych dowodów w pełni odpowiada kryteriom z art. 7 k.p.k.

W szczególności nie podważa teźże oceny okoliczność, iż część osób uczestniczących w produkcji amfetaminy (E. S., T. Z., J. D.), realizując swoją linię obrony, nie przyznała się do uczestnictwa w ww. procederze.

11) Nie wymaga szerszego komentarza kolejny argument skarżącego, iż oskarżony któremu zarzucono produkcję amfetaminy „obiektywnie dochodowy proceder” pozostaje obecnie w trudnej sytuacji życiowej i materialnej: „Trudno uwierzyć, że osoba, która zajmowała się produkcją i handlem amfetaminą żyje w ubóstwie” (str. 5 uzasadnienia apelacji). Wypada jedynie w

tym kontekście przypomnieć, że od popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów minęło 15 – 25 lat i że znaczną część tego czasu oskarżony spędził w areszcie śledczym.

12) Wbrew sugestiom skarżącego, z ostatniego akapitu apelacji, wina oskarżonego została wykazana w postępowaniu sądowym w oparciu o dowody bezpośrednie w postaci zeznań świadków, a nie za pomocą poszlak.

Dając wiarę zeznaniom świadków M. W. i B. B. oraz pozostałym dowodzie wspierającemu ich relacje, Sąd I instancji zasadnie przyjął, iż przeciwstawne im wyjaśnienia skazanego D. P., w części, w której nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanych czynów, nie zasługują na akceptację.

13) W oparciu o tak ukształtowany i oceniony zgodnie z regułami z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. materiał dowodowy, Sąd I instancji poczynił pozbawione luk i błędów ustalenia faktyczne, wskazujące w sposób nie budzący wątpliwości na sprawstwo oskarżonego w zakresie czynów przypisanych mu w pkt I – V wyroku.

Z tych względów zarzuty z pkt 1 i 2 apelacji zostały uznane za bezzasadne, a tym samym nie zostały uwzględnione (odwołujące się do tych zarzutów), wnioski apelacyjne: o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego lub o uchylenie tegoż wyroku.

14) **Apelacja obrońcy oskarżonego T. Z. (1)** jest tylko częściowo zasadna, w zakresie dotyczącym ustalenia co do czynu z pkt XV wyroku (zrzut z pkt XX a/o), iż oskarżony w okresie do 2005 r. do ok. marca 2006 r.

wprowadził do obrotu amfetaminę w ogólnej ilości nie mniej niż 20 kg. W rzeczywistości bowiem zebrany (prawidłowo oceniony przez Sąd pod kątem wiarygodności) materiał dowodowy, dawał w tym zakresie podstawy do ustalenia, iż ogólna ilość zbytej amfetaminy wynosiła jedynie 10 kg. Świadek P. R. (1), którego zeznania zostały uznawane słusznie przez Sąd za wiarygodne, wskazał bowiem w przesłuchaniu z dnia 21 kwietnia 2011 r., iż ilość 20 kg amfetaminy, którą kupił od oskarżonego Z., należy podzielić na dwie części – jedna (10 kg) wzięta do momentu rozpoczęcia przez oskarżonego wspólnej produkcji z W., B. i in. i druga (10 kg) pochodząca już z tej wspólnej produkcji (k. 13816 – 13817). W opisie czynu z pkt XIV wyroku (pkt XIX a/o) została ujęta całość wytworzonej w trakcie ww. produkcji - a następnie wprowadzonej do obrotu - amfetaminy (nie mniej niż 150 kg) a więc i owe 10 kg, o których mowa w zeznaniach R.. Tym samym, w ramach zarzutu z pkt XX a/o (pkt XV wyroku) możliwym było wyłącznie ustalenie, iż wprowadzono w tym zakresie do obrotu jedynie 10 kg amfetaminy. Zmieniając wyrok w tej części Sąd Apelacyjny uznał za stosowne obniżyć karę wymierzoną za czyn z pkt XV wyroku z 3,6 lat do 3 lat pozbawienia wolności i w konsekwencji orzec niższą karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat (w miejsce orzeczonej w zaskarżonym wyroku kary 5 lat i 6 miesięcy), na poczet której zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania. Redukcji uległa też w efekcie kwota przepadku orzeczonego w trybie art. 45 § 1 k.k. w pkt XIX wyroku powiązana z czynem z pkt XV wyroku (XX a/o) z 80.000 do 40.000

zł. Stosownie do art. 455 k.p.k. poprawiono kwalifikację prawną poprzez uzupełnienie podstawy skazania na grzywnę o art. 33 § 1, 3 k.k. oraz przyjęcie, iż podstawą skazania są przepisy obowiązujące 7 czerwca 2010 r.

15) W pozostałej części zarzuty apelacji obrońcy T. Z. (1) okazały się bezzasadne.

Sąd, wbrew zarzutom z pkt I apelacji, ocenił zebrany materiał dowodowy w sposób obiektywny, badając i uwzględniając również te okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego (redukując np. ilość amfetaminy przyjętą w zarzucie z pkt XIX a/o). Materiał dowodowy obciążający oskarżonego został wnikliwie przeanalizowany i oceniony z należytą ostrożnością, przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie stwierdził przy tym istnienia nieusuwalnych wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. i nie rozstrzygał ich na niekorzyść oskarżonego. W tym stanie rzeczy o obrazie przepisów procesowych wskazanych w pkt Ia) b) apelacji tj. art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. nie może być mowy.

W oparciu o rzetelną i obiektywną ocenę zebranych dowodów, nie przekraczającą granic oceny dowolnej (str. 146 – 147), Sąd I instancji poczynił wobec oskarżonego T. Z. kompletne i bezbłędne ustalenia faktyczne, wskazujące jednoznacznie na sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu w wyroku czynów.

Zatem za bezzasadny uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z pkt II apelacji.

16) Chybione są zastrzeżenia podniesione w pkt I tiret pierwsze apelacji, odnośnie sądowej oceny zeznań świadków M. W., B. B., P. R. i P. D.. Skarżący powołuje i na rzekome sprzeczności w zeznaniach tych świadków, zarazem nie wskazując jakie są to sprzeczności, a także czy miały one istotny charakter oraz w jaki sposób (nieuniknione przy tak rozległych zeznaniach i skali opisywanej w nich działalności przestępczej) nieścisłości mogą wpływać na ocenę wiarygodności ww. zeznań, w zakresie dotyczącym czynów przypisywanych oskarżonemu Z.. Chybione jest też stwierdzenie, że jeden ze świadków B. B. nie wypowiadał się na temat działalności oskarżonego (zob. np. zeznania B. B. k. 10867 tom 96, k. 13301 t. 117). Sąd I instancji, wbrew zastrzeżeniom skarżącego, wyjątkowo wnikliwie analizował materiał dowodowy obciążający Z., w tym zeznania świadków wymienionych w pkt I apelacji, poddając poszczególne dowody wszechstronnej ocenie we wzajemnej korelacji, w ramach wytyczonych przez art. 7 k.p.k. W rozważaniach, zawartych m. in. na str. 146, 147 i nast. uzasadnienia wyroku, w sposób logiczny i przekonujący wykazano, iż działalność przestępcza przypisana oskarżonemu została opisana w wiarygodnych wzajemnie się uzupełniających zeznaniach składanych w toku postępowania aż przez czterech (co jest rzadkością w tego typu sprawach) współsprawców M. W. (1), B. B. (1), P. R. (1) i P. D. (1). W świetle tych

dowodów obraz tej działalności (przypisanej oskarżonemu w pkt XIV – XVII wyroku) jest spójny i jednolity, zaś świadkowie podali szereg szczegółów, w tym w zakresie dotyczącym wspólnej produkcji amfetaminy (szczegółowe ustalenia faktyczne k. 73 i nast. uzasadnienia).

Zwrócić należy chociażby uwagę na charakterystyczny, przytaczany w relacjach ww. świadków i w pewnym sensie niepowtarzalny, element działalności sprawców ww. czynów, polegający na upozorowaniu awarii (wybuchu) linii produkcyjnej zakupionej przez oskarżonego Z., w celu zerwania (niekorzystnej ich zdaniem) współpracy z oskarżonym (zeznania W., B. i R., k. 13817 t.123). Zeznania wymienionych świadków, z uwagi na ich konsekwencję i spójności w zakresie obciążającym oskarżonego oraz silne osadzenie w realiach dowodowych sprawy (postrzeganych również w szerszej perspektywie, dotyczącej kilkuset czynów zarzucanych kilkudziesięciu osobom, w tym takim osobom, które zostały już skazane na ich podstawie prawomocnymi wyrokami), zostały prawidłowo przyjęte przez Sąd I instancji za wiarygodną podstawę dowodową ustaleń faktycznych dotyczących oskarżonego Z.. W apelacji nie przytoczono żadnych skutecznych argumentów, które mogłyby podważyć sądową ocenę zeznań ww. świadków, poza gołosłownymi sugestiami skarżącego z pkt I apelacji, mającymi wskazywać na:

- przypisanie „nieproporcjonalnie wielkiej wartości” zeznaniom ww. świadków,

- przyjęcie przed zamknięciem przewodu, że oskarżony jest „obiektywnie winy”,

- zaniechanie badania okoliczności korzystnych dla oskarżonego, nie podjęcie próby wyjaśnienia (w rzeczywistości nieistotnych, o czym była już mowa) rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadków,

- na rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości (których jak wyżej powiedziano nie stwierdzono ani w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ani w odwoławczym) sprzecznie z regułą z art. 5 § 2 k.p.k.

17) Zeznania świadków zostały trafnie uznane, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, za pełnowartościowy oraz przydatny do rozstrzygnięcia kwestii winy oskarżonego materiał dowodowy. Nie pojawiły się też żadne okoliczności, które mogłyby wzruszyć przekonanie sądu w tym zakresie, w tym w szczególności okoliczności mogące poddawać w wątpliwość kompetencje świadków w obszarze dotyczącym ich stanu psychicznego, zdolności postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń. Sam fakt, iż świadkowie nadużywali w przeszłości (co jest regułą w środowiskach przestępczych) alkoholu i środków odurzających nie stanowi automatycznie podstawy do stosowania w ich przypadku z urzędu instytucji z art. 192 § 2 k.p.k., w postaci przesłuchania w obecności biegłego psychologa. W tym kontekście odnotować wypada, że właśnie w okresie w którym rozgrywały się zdarzenia przypisywane oskarżonemu, ww. świadkowie prowadzili rozległą i skomplikowaną - wymagającą dużej dozy sprytu i spostrzegawczości oraz umiejętności zapamiętywania i

kojarzenia niezliczonej ilości faktów
- działalność przestępczą.

Tym samym podniesiony w powyższym zakresie w pkt Ic) apelacji zarzut obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., w odniesieniu do sposobu przesłuchania świadka P. R., uznać należy za oczywiście bezzasadny.

18) Bezzasadne też, jak to wyżej wykazano, okazały się zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, dotyczące oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji [pkt I a), b) apelacji], a tym samym na uwzględnienie nie zasługiwał w przeważającej mierze (tj. za wyjątkiem ustalenia co do czynu z pkt XV wyroku o czym wyżej) - oparty o zakwestionowanie sądowej oceny dowodów – zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z pkt II apelacji. Nie zaistniały zatem jakiegokolwiek przesłanki wskazujące na możliwość i potrzebę zmiany wyroku w kierunku postulowanym w apelacji (uniewinnienie oskarżonego) lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

19) Odnosząc się do argumentów przytoczonych w uzasadnieniu apelacji, stwierdzić należy, że w zakresie zeznań świadków M. W. i P. R. sprowadzają się one do kwestionowania okoliczności stanowiących istotę instytucji świadka koronnego czy świadka korzystającego z dobrodziejstwa art. 60 k.k., dotyczących ich przestępczej przeszłości, motywów jakimi kierowali się podejmując współpracę z organami ścigania (w tym w postaci możliwości denuncjowania innych przestępców), ich poczucia

bezpieczeństwa jaką dawała im ta współpraca itp.

Powyższa argumentacja nie zasługuje na akceptację, przy czym aktualne pozostają w tej mierze rozważania Sądu Apelacyjnego przedstawione odnośnie analogicznych argumentów obrońcy oskarżonego D. P., w pkt 8 – 10 niniejszego uzasadnienia. Dodać jedynie należy, że ocena zeznań świadków M. W., B. B., P. R. i M. D. została przeprowadzona przez Sąd I instancji z należytą ostrożnością, przy zachowaniu rygorów wypracowanych w orzecznictwie wobec świadków pomawiających innych współsprawców, a także z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 7 k.p.k. Ocena ta była zatem swobodna a nie dowolna. Natomiast proponowana przez skarżącego koncepcja odrzucenia dowodów stanowiących pomówienia (w tym dowodów z zeznań M. W. i P. R.), byłaby w istocie formą legalnej oceny dowodów, sprzecznej z istotą oceny swobodnej, wprowadzonej w art. 7 k.p.k. Co do wyroków uniewinniających wydawanych w innych sprawach z udziałem świadka koronnego nadmienić należy, iż obowiązuje w tym zakresie zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądów z art. 8 k.p.k., zaś materiał zgromadzony w przedmiotowej sprawie, w tym w postaci zeznań świadka koronnego, dawał wiarygodną i kompletną podstawę do poczynienia ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego T. Z.. Przy czym, jak to wyczerpująco wykazał Sąd I instancji, dowód z zeznań świadka koronnego (podobnie jak też świadka P. R.) został pozytywnie zweryfikowany (również w zakresie czynów T. Z.) poprzez szereg przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym dowodów

z zeznań i wyjaśnień współsprawców (uzasadnienie k. 120 – 169).

Niezależnie od tego w uzasadnieniu Sądu I instancji trafnie wskazano, iż zeznania świadka koronnego znalazły potwierdzenie w prawomocnym wyroku skazującym (str. 158 – 159 uzasadnienia).

Z kolei wydanie, co do niektórych osób pomawianych przez świadka, wyroków uniewinniających przytoczonych w apelacji nie jest równoznaczne z totalnym zanegowaniem wiarygodności świadka koronnego we wszystkich innych sprawach, zwłaszcza, w przypadkach gdzie podstawę uniewinnienia stanowił art. 5 § 2 k.p.k. (zob. na str. 8 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy M. z 16 maja 2012 r., sygn. akt XIV K 882/11 załączonego do apelacji obrońcy E. S.).

20) Wbrew twierdzeniom skarżącego dowód z zeznań świadka R. został oceniony przez Sąd I instancji w sposób prawidłowy i zgodny z art. 7 k.p.k., we wzajemnej korelacji z innymi korespondującymi z nim dowodami (k. 146 – 148). Nie zaistniała zatem sytuacja w której, tak jak tego oczekuje skarżący, koniecznym byłoby stwierdzenie, że jest to dowód nie podlegający weryfikacji i że w konsekwencji kwestie wiarygodności tegoż dowodu należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego w trybie art. 5 § 2 k.p.k. Przy tym wprowadzona w postępowaniu odwoławczym korekta wyroku w zakresie czynu z pkt XV, w żadnej mierze nie odnosiła się do ocen lub wątpliwości w zakresie dotyczącym wiarygodności zeznań B. B.. Jak wyżej wykazano, wynikała ona z błędnego „dwukrotnego” wykazania

tej samej porcji amfetaminy (10 kg) w zarzutach z pkt XIX i XX wyroku. Sąd I instancji trafnie wykazał, iż brak jest jakichkolwiek obiektywnych dowodów, które świadczyłyby o nieprawdziwości relacji świadka P. D. (str. 147). W szczególności za tego rodzaju okoliczność nie może być uznany, podnoszony w apelacji fakt, iż kolejny współsprawca czynów z pkt XXII i XXIII a/o S. (M. W. (3)) nie przyznawał się do udziału w tych przestępstwach.

Błędny jest przy tym pogląd skarżącego, iż oskarżonemu w przypadku zarzutu z pkt XXII nie można przypisać winy skoro wskazane tam substancje m. in. lidokaina i „hiszpanka” nie są substancjami zabronionymi lub też nie jest znane ich działanie.

W ramach powyższego czynu nie przypisano bowiem oskarżonemu (pkt XVI wyroku) uczestniczenia w obrocie środkami odurzającymi w postaci kokainy w rozumieniu art. 56 ust. 3 uopn, ale działanie w zamiarze by inne osoby (ps. (...), ps. (...)) popełniły ten czyn zabroniony, poprzez ułatwienie jego popełnienia w ramach art. 18 § 3 k.k. w postaci zbycia im ww. substancji w celu ich zmieszania i dalszej odsprzedaży. Nie jest przy tym tak, iż wszystkie substancje i preparaty używane przy mieszaniu narkotyków, w tym tzw. wypełniacze, mogą i muszą być objęte oficjalnym wykazem substancji zabronionych. Niektóre z tych substancji pojawiały się bowiem sukcesywnie w obrocie oraz produkcji i nie były wcześniej znane lub używane w tym celu. Istotny jest w tym przypadku, tak jak to wyczerpująco wykazał Sąd I instancji (k. 41), zamiar oskarżonego by ułatwić sprawcom popełnienie

przestępstwa opisanego w art. 56 ust. 3 uopn poprzez dostarczenie (zbycie) im takich substancji, co wypełniało w przedmiotowym przypadku znamiona działania kwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust 3 uopn.

21) Co do czynu z pkt XIX a/o (XIV wyroku) stwierdzić należy, iż zeznania świadków W. i B. (a nadto R.), wbrew stanowisku skarżącego, przedstawiają wyjątkowo rozległy i spójny, a zarazem szczegółowy, obraz działalności przestępczej, polegającej na wytwarzaniu wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym, na zakupionej przez niego linii produkcyjnej, amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 150 kg (dowody, ich ocena i ustalenia str. 73 – 74, 146 – 147 uzasadnienia).

Chybione jest zastrzeżenie, co do potrzeby zakupu ww. linii produkcyjnej skoro ww. świadkowie już taką linię posiadali. Z zeznań świadków wynika bowiem wyraźnie, że była to kolejna linia produkcyjna, co do której następnie upozorowano zaistnienie awarii. Nie jest też tak, iż Sąd oparł swe wyliczenie dotyczące wspólnej produkcji amfetaminy [na zlecenie oskarżonego, na jego linii produkcyjnej i z wykorzystaniem dostarczonych przez niego środków], na zawyżonych ilościach podawanych przez W.. Okoliczność, iż po wielu latach dwaj świadkowie nie byli w stanie określić precyzyjnie identycznej ilości amfetaminy wyprodukowanej dla Z. jest bowiem w pełni zrozumiała, zaś rysujące się na tym tle wątpliwości zostały w przekonujący i logiczny sposób zbadane i wyjaśnione w toku postępowania sądowego i w ramach rozważań Sądu zawartych

w uzasadnieniu wyroku (str. 146 – 147 w zw. z str. 73). Przypomnieć więc jedynie wypada, iż świadkowie W. i B. w sposób logiczny i wiarygodny wytłumaczyli dlaczego, szacunkowe ilości amfetaminy podane w ich zeznaniach, były początkowo zróżnicowane. Z. odbierał bowiem amfetaminę, raz od W., innym razem od B.. Przy tym znaczna ilość amfetaminy była odbierana od W. bez wiedzy B.. Zróżnicowany był też sposób rozliczania się oskarżonego za odebraną amfetaminę. Ilość zleconej produkcji była rozliczana częściowo ilością przerobionego (...), a częściowo ilością wyprodukowanej amfetaminy (Protokół konfrontacji B. i W. k. 12068). Niezależnie od sposobu rozliczania świadkowie byli zgodni co do tego, iż łącznie wyprodukowano na zlecenie Z. nie mniej niż 150kg amfetaminy (k. 13301, 10867 – B., (...), (...) – W., k. 12068 –protokół konfrontacji). Sposób rozliczania amfetaminy, wyprodukowanej na zlecenie oskarżonego i na należącej do niego linii produkcyjnej, nie może w tej sytuacji (wbrew oczekiwaniom skarżącego), skutkować uznaniem, że ww. produkcja nie była objęta porozumieniem stron (oskarżonego z pozostałymi producentami) w zakresie przekraczającym 50 kg (czyli w zakresie nie rozliczanym poprzez ilość dostarczonego przez niego i przerobionego (...)) i że tym samym czyn przypisany oskarżonemu miałby w tej części wykroczyć poza ramy przestępstwa określonego w pkt XIX aktu oskarżenia.

22) Nieporozumieniem jest w tej mierze przytoczenie zeznań W. z rozprawy z dnia 19 lutego 2016 r., z których rzekomo ma wynikać, iż z jednego procesu otrzymano

tylko 5 - 7 kg amfetaminy, co przy 10 opisywanych przez świadka cyklach produkcyjnych, skutkowało możliwością przypisania oskarżonemu jedynie niewielkiej części z zarzucanej mu ilości wyprodukowanej amfetaminy.

Po pierwsze W. nie składał zeznań w tym zakresie na rozprawie w dniu 19 lutego 2016 r. (k. 23818). Z kolejnych zeznań tegoż świadka wynika natomiast jednoznacznie, iż ilość 5 - 7 kg amfetaminy odnosi się do skali porównawczej 10 litrów (...) (k. 23824, T. 178). W wypadku produkcji wspólnej z Z. w procesach produkcyjnych przerabiano jednorazowo 20 - 40 litrów amfetaminy (B. k. 13301). Oskarżony odbierał z każdej produkcji jednorazowo ilości od 6 do 30 kg a nawet 60 kg, przy czym było to co najmniej 10 transakcji (k. 10867 B., (...) W., (...)). W tej sytuacji nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż ilość wyprodukowanej z udziałem oskarżonego (i następnie wprowadzonej przez niego do obrotu) amfetaminy była niższa niż przyjęta przez Sąd w pkt XIV zaskarżonego wyroku. Również okoliczność, iż Sąd I instancji posługuje się (w niektórych fragmentach uzasadnienia wyroku) pojęciem odbiorca, nie może być przesłanką do podważenia, w realiach dowodowych niniejszej sprawy, ustalenia, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z W. i B. wytworzyli powyższą amfetaminę, wyczerpując znamiona czynu z art. 53 ust. 2 upn. Oskarżony odbierał bowiem, w celu dalszej odsprzedaży, od W., B. i innych współników, narkotyki w postaci amfetaminy, której produkcja została przez niego zlecona, w którą to produkcję inwestował własne środki, zakupił na ten cel linię technologiczną,

dostarczał prekursory i inne rzeczy, które były wykorzystywane do produkcji (k. 12068) dodawał do wyprodukowanej amfetaminy 100 – 200 g kreatyniny na 1 kilogram, przed jej odsprzedażą swoim odbiorcom (protokół konfrontacji W. i B. k. 13301). Również świadek R., współpracujący z oskarżonym oraz W. i B. zeznał, iż „oni produkowali razem” (k. 13816).

Jeżeli istniała różnica pomiędzy zleceniem produkcji przez oskarżonego a ilością wyprodukowanej dla niego amfetaminy to wynikał on jedynie ze sposobu rozliczania się za odebraną amfetaminę (k. 12068).

Przypisane oskarżonemu w pkt XIV wyroku działanie wyczerpuje zatem znamiona przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy, w odniesieniu do całości określonej tam amfetaminy, tj. ilości nie mniejszej niż 150kg.

23) Tym samym uznać należy, iż wobec bezpodstawności zdecydowanej większości zarzutów zawartych w apelacji obrońcy Z., wnioski apelacyjne o zmianę powyższego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub o uchylenie wyroku nie zasługują na akceptację.

24) **Apelacja obrońcy oskarżonego P. K. (1)** jest jedynie częściowo zasadna.

Rację ma skarżący, podnosząc w ramach zarzutu z pkt 3, iż Sąd I instancji dowolnie przyjął, iż oskarżony P. K. uczestniczył w obrocie 8 kg amfetaminy (pkt LI a/o pkt LII wyroku), podczas gdy z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, iż była to ilość znacznie mniejsza.

Wszelako zaznaczyć należy, iż ocena zebranych w tej mierze dowodów nie daje podstaw do przyjęcia ustalenia (jak tego oczekuje skarżący), iż był to jedynie 1 kg amfetaminy.

Z protokołu przesłuchania świadka P. R. (1) z 26 lutego 2013 r. (k. 57073, t. 193), ujawnionego w postępowaniu odwoławczym wynika, iż w zakresie czynu z pkt LI a/o świadek tylko raz był obecny podczas transakcji przeprowadzonej u ps. (...) w domu, dotyczącej 1 kg amfetaminy, w czasie której obecni byli również oskarżony T. K. i (...) (J. K. (1)). Przy kolejnych transakcjach to (...) zamawiał amfetaminę i odbierał ją od (...), albo sam, albo ktoś w jego imieniu (k. 57073). Świadek w zeznaniach z 29 września 2011 r. (k. 13840 T. 123) wskazał, że łącznie w latach 2005 – 2007 sprzedał oskarżonemu i K. nie mniej niż 8 kg amfetaminy – po ok. 1 kg w czasie transakcji – w odstępach około 1 miesiąca.

Przy tym świadek sprecyzował „ja mówię oni ponieważ tworzyli spółkę handlową”, wspólnie się rozliczali (k. 13840). O 8 kg sprzedanych oskarżonemu i K. jest mowa w zeznaniach z 21 kwietnia 2011 r. (k. 13818). Przyjeżdżali razem do (...) ale do domu (...) szedł przeważnie (...) (k. 13818). (...) się rozliczał i dzwonił po towar (k. 13840). Z drugiej jednak strony świadek P. R. twierdzi, że sprzedawał amfetaminę oskarżonemu K. K. (3) dopóki się oni nie pokłócili, który to fakt lokalizuje czasowo jako początek 2006 r. Niezależnie zatem od trafności wskazanej przez świadka daty (o czym będzie jeszcze mowa), stwierdzić należy, iż co najmniej w części transakcji realizowanych w ramach 8 kg, o których mowa w pkt LII wyroku, nie mógł uczestniczyć

oskarżony. Ponieważ niewątpliwie, wspólnie i w porozumieniu z J. K., oskarżony uczestniczył więcej niż raz (w ramach swego rodzaju spółki przestępczej) w nabyciu ww. amfetaminy to zasadnym było przypisanie mu w tym zakresie, przy zastosowaniu art. 5 § 2 k.p.k. udziału w nabyciu nie mniej niż 2 kg amfetaminy. W tym też zakresie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt LII przyjmując, iż ilość nabytej substancji z zarzutu z pkt LI/3 wynosiła nie mniej niż 2 kg, a zatem jej łączna ilość objęta zarzutem LI wynosiła 3 kg 500 g. Okres popełnienia tegoż przestępstwa został oznaczony jako „nieustalony czas w 2006 r.” w miejsce określenia „do nieustalonego czasu w 2007 r.”.

Konsekwencją powyższego było obniżenie kary pozbawienia wolności wymierzonej za czyn z pkt LII wyroku z 2 do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zaznaczyć przy tym należy, iż powyższa zmiana w żadnej mierze nie rzutuje na trafność ocen Sądu I instancji, w odniesieniu do wiarygodnych zeznań P. R., jak i na kształt pozostałych ustaleń faktycznych opartych na zeznaniach tegoż świadka.

25) Zasadny jest też po części zarzut z pkt 4 apelacji, w zakresie opisanym w tiret trzecie. Rację ma skarżący, iż zeznania świadka P. R. odnośnie czynu z pkt LII/3 aktu oskarżenia (objętego pkt LII wyroku) są zbyt zdawkowe by mogłyby stanowić, w tej mierze, wystarczającą podstawę dowodową dla ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego. Nie jest jednak tak jak sugeruje skarżący, iż lapidarność tych zeznań może podważać w całej rozciągłości

wiarygodności ww. świadka. Analiza tych zeznań P. R., w aspekcie zdarzeń z marca – kwietnia 2008 r. (opisanych w pkt LII/2 i 3 a/o) prowadzi natomiast do wniosku, że nie doszło w tym przypadku do intencjonalnie fałszywego pomówienia oskarżonego lecz, że co najwyżej świadkowi nałożyły się pewne wydarzenia z całego okresu (w latach 2007 – 2008) w zakresie dotyczącym handlu kokainą. W zeznaniach z 29 września 2019 r. (k. 13841) jest mowa o znalezieniu klientów przez oskarżonego dla S. (O.) i świadka, o sprzedaży kokainy w transakcjach po 50 – 100 gramów i podziale zysków z oskarżonym, w okresie po maju 2007 r., zaś w zeznaniach z 26 lutego 2013 r. (k. 57073 protokół ujawniony w postępowaniu odwoławczym) jest mowa o analogicznym wydarzeniu z udziałem oskarżonego i S., z tym, iż świadek umiejscowił je w 2008 r. Opisane wyżej wydarzenie z 2007 r. nie zostało objęte zarzutami z aktu oskarżenia. Oskarżyciel pochopnie natomiast przyjął, iż analogiczne wydarzenie, miało miejsce w marcu – kwietniu 2008 r. (zarzut LII/3).

Tymczasem, jak wynika z protokołu zeznań P. R. z 21 kwietnia 2011 r., S. O. przebywał w Zakładzie Karnym w okresie od 24 sierpnia 2007 r. do 8 października 2008 r.

Z oczywistych zatem względów (przy niemożności przypisania oskarżonemu czynu nieobjętego ramami aktu oskarżenia), Sąd Apelacyjny usunął z opisu czynu zachowania określone w pkt LII/3 a/o dotyczące 1 kg kokainy i ustalił tym samym, że ogólna ilość kokainy, w której obrocie uczestniczył oskarżony w obrębie czynu z pkt LIII wyroku wynosiła 4 kg. Powyższa zmiana skutkowałą obniżeniem kary

pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu za czyn z pkt LIII wyroku z 3 lat i 6 miesięcy do 3 lat. W efekcie Sąd Apelacyjny ukształtował wobec oskarżonego nową karę łączną, stosując w znacznie pogłębionym zakresie zasadę asperacji. Obniżenie kar jednostkowych w sumie o 1 rok skutkowało w efekcie obniżeniem kary łącznej do 4 lat i zaliczeniem na poczet tej kary okresu tymczasowego aresztowania.

Wymierzając kary jednostkowe i karę łączną Sąd Apelacyjny uwzględniał dyrektywy i okoliczności, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. i 85 a) k.k., mając również na uwadze okoliczności podniesione w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary z pkt 5 apelacji, w tym niekaralność oskarżonego i stabilizację trybu jego życia. W tym zakresie zatem zarzut z pkt 5, dotyczący rażącej niewspółmierności kar uznać należy za bezprzedmiotowy, w szczególności w zakresie postulatu zastosowania wobec oskarżonego zasady absorpcji łącznych kar. Zarzut ten jest też bezzasadny w zakresie odnoszącym się do pozostałych kar jednostkowych wymierzonych skazanemu w pkt L i LI.

Wyrok został w odniesieniu do P. K. skorygowany również, stosownie do art. 455 k.p.k. w zakresie dotyczącym kwalifikacji prawnej kary grzywny, poprzez uzupełnienie jej o art. 33 § 1, 3 k.p.k. i wskazanie, iż podstawą skazania i wymiaru kary są przepisy obowiązujące w dniu 7 czerwca 2010 r. W pozostałym zakresie (tj. poza częściowo zasadnymi zarzutami z pkt 3 i 4 skutkującymi zmianą wyroku) zarzuty apelacyjne okazały się oczywiście bezpodstawne.

26) Zarzut z pkt 2) apelacji - obraży art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. - jest chybiony już choćby z tego względu, że przepis ten reguluje tryb procedowania Sądu odwoławczego (a nie Sądu meriti) w przypadku stwierdzonym jednej z wymienionych w nim bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Nie doszło też w tym przypadku do obraży art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. skoro nie zaistniały okoliczności pozwalające na umorzenie postępowania z uwagi na wystąpienie stanu powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do czynu z pkt LI wyroku (pkt L/2 a/o).

Sąd I instancji w swoich ustaleniach i ocenach w sposób wyraźny odróżnia działania polegające na wielokrotnym nabywaniu od P. R. przed dniem 11 kwietnia 2003 r. tabletek ekstazy w ilościach 50 – 100 sztuk w celu dalszej odsprzedaży, od posiadania przez oskarżonego 30 tabletek ekstazy w dniu 11 kwietnia 2003 r., za który to czyn został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy sygn. IV K 1386/03 (str. 173, 43, wyrok k. 3043 – 3044). Zdarzenia te relacjonuje też w swoich zeznaniach świadek P. R.. Odbieranie od świadka w małych ilościach tabletek ekstazy 50 – 100 sztuk, w celu przekazania ich do dalszej sprzedaży dilerom, nastąpiło w okresie poprzedzającym fakt zatrzymania oskarżanego przez policję i znalezienia pod siedzeniem jego samochodu 30 sztuk ekstazy (k. 13 847, 13839). Oskarżony jeszcze „przed tym zatrzymaniem” kilka razy kupował tabletki ekstazy w ilościach 50 – 100 sztuk (2 – 3 razy). Zatem przyjęta przez Sąd I instancji minimalna ilość 150 sztuk amfetaminy, w pełni

mieści się w szacunkowych ilościach przedstawionych przez świadka R. i nie obejmuje tabletek ujawnionych w dniu 11 kwietnia 2003 r. w jego samochodzie (zob. wyliczenia str. 147 uzasadnienia).

27) Wobec ujawnienia w postępowaniu odwoławczym protokołu przesłuchania P. R. z 26 lutego 2013 r. w sprawie Ap V Ds. 12/11 Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie, o czym był mowa wyżej (k. 57072 i nast. w zw. z k. 58421), bezskuteczne stały się zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego z pkt 3 tiret pierwsze i pkt 4 tiret pierwsze apelacji w zakresie odnoszącym się do nieujawnienia tych zeznań w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

28) Bezzasadny jest zarzut obrazy przepisów prawa procesowego przedstawiony w pkt 4 tiret drugie apelacji w odniesieniu do czynu z pkt LII/2 aktu oskarżenia, przypisanego oskarżonemu w pkt LIII wyroku. Wbrew stanowisku skarżącego, materiał dowodowy ujawniony w tym zakresie, który został oceniony w sposób zgodny z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., stanowił wiarygodną podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych, wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonego, co do czynu z pkt LII/2 aktu oskarżenia, polegającego na kilkakrotnym nabyciu od marca 2008 r. od P. R. w ilości łącznie ok. 4 kg (str. 44-45, 147, 148, 166).

Trafność oceny zeznań świadka P. R., który wprost obciążał oskarżonego w tym zakresie, nie została podważona przez którykolwiek z argumentów przeciwstawnych, przytoczonych w uzasadnieniu apelacji. P. R.

konsekwentnie wskazywał, iż od marca 2008 r. oskarżony kupił od niego nie mniej niż 4 kg kokainy (k. 13819 T. 123, k. 1841 T. 123, k. 57073v T. 193 z protokołu ujawnionego w postępowaniu odwoławczym).

Przy tym świadek opisał szczegółowo okoliczności poszczególnych transakcji, ich ilość, wagę poszczególnych partii kokainy, jej cenę, jak również źródło pochodzenia kokainy – tj. od J. T. (1) ps. (...) (k. 57074, k. 13841). Co istotne, J. T. (1) potwierdził zarówno fakt, iż P. R. nabywał od niego kokainę, jak i inne okoliczności podawane przez P. R. dotyczące obrotu narkotykami oraz funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej.

Wbrew oczekiwaniom skarżącego, nie ma przy tym istotnego znaczenia okoliczność, iż P. R. podawał w swoich zeznaniach, iż w imieniu (...) w latach 2007 – 2008 przekazywano mu kokainę w ilościach od 10g do pół kilograma, natomiast w zeznaniach T. jest mowa o mniejszych porcjach kokainy 5 – 10 – 250g. W szczególności powyższe nie wyklucza możliwości, iż K. świadek R. przekazywał większe ilości – przeważnie po pół kilograma (k. 13819, 13841, 57073v).

Świadek przecież nie twierdzi, że te same porcje, które otrzymywał od (...), przekazywał w identycznej wielkości wprost oskarżonemu. Mogły być więc oskarżonemu sprzedawane partie narkotyków z większą ilością kokainy, pochodzące z kilku dostaw lub, niezależnie od tego, zmieszane z innymi środkami, co zwiększało ich ciężar.

Ponadto wypowiedzi J. T. co do porcji kokainy, dotyczyły tylko tej

kokainy, którą przekazywał R. za pośrednictwem ps. (...) tj. O. (k. 18109 t. 144), który - jak wskazał sam skarżący - od 2007 r. do października 2008 r. przebywał w Zakładzie Karnym i potem nie kontynuował działalności przestępczej. Zeznania J. T. nie podważają więc relacji R. w tym zakresie, gdyż nie odnoszą się do okresu w którym popełniono czyn z LII/2 aktu oskarżenia. Nie jest też argumentem wzruszającym trafne oceny i ustalenia Sądu w tej mierze okoliczność, iż pozostałe osoby zaangażowane w obrót środkami odurzającymi określony w pkt LII a/o, zaprzeczyły swojemu udziałowi w ww. procederze. Wbrew twierdzeniom skarżącego, relacje R. dotyczące czynów z pkt LII/2 aktu oskarżenia, są spójne i konsekwentne, a fakt częściowego doprecyzowania zawartych takich informacji (co do wielkości niektórych dostaw), nie podważa słuszności oceny co do wiarygodności tych zeznań.

Zarzut z pkt 4 tiret 2 apelacji kwestionujący tą ocenę jest zatem w pełni bezzasadny.

29) Dla porządku jedynie zaznaczyć należy, iż zarzut z pkt 4) apelacji dotyczył jedynie czynów z pkt LII/2 i LII/3 a/o, nie obejmując czynów z pkt LII/1, LII/4 i LII/5 a/o i jak należy rozumieć w tym zakresie, sądowa ocena dowodowa nie została zakwestionowana.

Podobnie rzecz się ma z czynami z pkt LI/1 i LI/2 oraz L/1 i L/3. W powyższym zakresie odnotować jedynie wypada, iż w uzasadnieniu apelacji pojawił się argument kwestionujący wiarygodność P. R. z uwagi na fakt jego uzależnienia od alkoholu i narkotyków. Argument

powyższy jest nieprzekonujący, a swoje stanowisko w tej mierze Sąd Apelacyjny przedstawił w pkt 17 niniejszego uzasadnienia, w rozważaniach odnoszących się do stanu psychicznego P. R. kwestionowanego w zarzucie Ic) apelacji obrońcy oskarżonego T. Z..

30) Za bezzasadny uznać należy zarzut z pkt 1 przedmiotowej apelacji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, całokształt materiału dowodowego sprawy, wyczerpująco przeanalizowanego i trafnie ocenionego przez Sąd I instancji, stanowił wyczerpującą, spójną i wiarygodną podstawę do poczynienia bezbłędnych ustaleń faktycznych wskazujących jednoznacznie, iż oskarżony wyczerpał swym działaniem znamiona czynu z art. 258 § 1 k.k. przypisanego mu w pkt L wyroku (pkt XLIX a./o). Za chybione uznać należy zawarte w ww. zarzucie stanowisko, iż Sąd I instancji wpadł w sprzeczność ustalając w uzasadnieniu wyroku (k. 174), że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej tzw. szkatułowej w około połowie 2006 r., podczas gdy w treści wyroku Sąd użył sformułowania rażącego dowolnością, iż oskarżony „w 2006 roku” brał udział w tej grupie.

W rzeczywistości Sąd I instancji w ramach stanu faktycznego przyjął, iż od połowy 2006 r. W. został zmuszony do współpracy z ludźmi z grupy S., a na spotkanie z nimi umówił ich oskarżony K. „który do tej grupy już należał” (str. 8 uzasadnienia wyroku). Wszystkie istotne w tym zakresie dowody i okoliczności zostały przez Sąd wnikliwie

rozważone i przedstawione na str. 173 – 181 uzasadnienia. Na stronie 174 uzasadnienia użyto co prawda sformułowania, iż „około połowy 2006 r.” oskarżony był członkiem ww. grupy przestępczej, ale nie oznacza ono, wbrew intencjom skarżącego, iż Sąd ustalił wyłącznie taki (wąski) okres popełnienia przez oskarżonego ww. czynu. Sformułowanie to wskazuje jedynie na istotny, niezbity fakt, iż skoro oskarżony w połowie 2006 r. organizował spotkania osób z kierownictwa grupy szkatułowej z B. i W. (których efektem było namawianie, a w zasadzie, wymuszenie współpracy z tymi osobami), to bez żadnych wątpliwości P. K. (1) w tym momencie był członkiem ww. grupy.

W dalszych rozważaniach z k. 174 w sposób przekonujący wykazano, iż skoro pozycja K. w relacjach z członkami grupy szkatułowej (m. in. K. - (...) i S. (...)) była na tyle silna, że organizował on ww. spotkania (i w jednym z nich uczestniczył tj. w (...), k. 12606 t. 114), to musiał on w ramach tej grupy zdobywać zaufanie jej kierownictwa, już we wcześniejszym czasie. W tej sytuacji ustalenia, iż oskarżony był uczestnikiem tejże grupy w 2006 r. (a nie tylko w połowie 2006 r. jak tego oczekuje skarżący) nie można uznać za dowolne.

31) Rozumowanie Sądu jest w tym zakresie w pełni logiczne i poprawne, zwłaszcza w kontekście okoliczności wskazywanych w zeznaniach świadka R.. Już bowiem w okresie marzec – kwiecień 2005 r. doszło do sytuacji, w której nieustalony członek grupy szkatułowej polecił R. skontaktować się z oskarżonym K. w sprawie kar nałożonych na R. przez tą grupę

(k. 13825). Oskarżony zorganizował spotkanie R. z grupą szkatułową, w tym z K. i K. w Hotelu (...). W ocenie R. oskarżony już wówczas (w 2005 r.) należał do grupy szkatułowej (k. 13825). Zatem ustalenie Sądu, iż było to jedynie w 2006 r., należy uznać za niezwykle korzystne dla oskarżonego.

Natomiast wskazywana przez świadka R. data konfliktu oskarżonego z K. (...) (początek 2006 r.) nie może być uznana za precyzyjną (co jest zrozumiałe w kontekście upływu czasu od ww. wydarzeń), skoro w innych swoich zeznaniach (k. 13840) świadek ten wskazał, iż (...) z oskarżonym tworzyli spółkę handlową, której sprzedawał narkotyki jeszcze w 2007 r. (co zostało wyjaśnione w postępowaniu odwoławczym – vide niniejsze rozważania pkt 24), zaś w czasie kolejnego przesłuchania powiązał konflikt oskarżonego z (...) ze strzelaniną na Al. (...) (k. 13830).

Do usiłowania zabójstwa oskarżonego na Al. (...) doszło 6 lutego 2007 r. (k. 58403), a zatem wskazaną przez R. datę konfliktu - początek 2006 r. - należy uznać jedynie za orientacyjną.

32) Na uczestnictwo oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej – szkatułowej, co najmniej w połowie 2006 r. wskazują natomiast wprost zeznania B. i W. przytoczone szczegółowo w apelacji. Wbrew skarżącemu zeznania te nie zawierają w tej mierze istotnych sprzeczności czy to niekonsekwencji. Jest oczywistym, że świadkowie nie mogli znać w tym czasie hierarchicznej struktury organizacyjnej grupy szkatułowej i formalnego usytuowania oskarżonego w tej grupie. Nie

może więc zaskakiwać okoliczność, iż w niektórych wypowiedziach formułują oni jedynie domniemania co do uczestniczenia oskarżonego w ww. grupie np.: „raczej tak” (k. 12306). Jednakże przytoczone przez nich fakty i okoliczności, w sposób jednoznaczny wskazują, iż oskarżony w tym czasie brał udział w funkcjonowaniu tejże grupy przestępczej, wyczerpując znamiona czynu z art. 258 § 1 k.k. Obaj świadkowie trafnie ocenili, iż oskarżony należał do ww. grupy przestępczej na podstawie m. in. takich faktów jak: umawianie ich na spotkania z członkami tej grupy, udział w zwrocie automatów do gry zarekwirowanych przez tą grupę, ścisłe współdziałanie z jedną z osób usytuowanych wysoko w hierarchii tejże grupy - J. K. (1), uczestniczenie w jednym ze spotkań z kierownictwem ww. grupy w Chłopskiej Chacie (k. 12306, 13213, 120390, 12749, 12606, 12764). Wbrew zatem twierdzeniom skarżącego trafne wnioskowanie, co do udziału oskarżonego w grupie szkatułowej nie jest jedynie pochodną jego relacji z K. K. (3).

33) Za pozorne uznać należy rzekomo „poważne” rozbieżności występujące w zeznaniach W.. Zeznania te złożone w śledztwie były konsekwentne. To oskarżony P. K. (1) skontaktował W. i B. ze swoją grupą przestępczą „to była grupa szkatułowych” (k. 12039v). Należał do tej grupy też R., który „latał pod P. K. (3)”. Oskarżony brał udział w jednym z tych spotkań (k. 12606). Składając zeznania ponownie, po wielu latach podczas postępowania sądowego, świadek W. mógł pomylić kolejność pewnych faktów, co jednak nie podważa w żadnej mierze wiarygodności jego relacji co do udziału oskarżonego

w ww. grupie, zwłaszcza, iż fakt ten znajduje mocne wsparcie w zeznaniach B. i R.. Spotkań W. i B. z kierownictwem grupy szkatułowej (K. i K.) było wiele i dopiero na kolejnym z nich doszło do faktycznego „przymuszenia” ww. świadków do produkcji amfetaminy na rzecz tejże grupy. Nie jest więc wkluczonym, że albo rzeczywiście to przymuszenie nastąpiło po kłótni K. z K., albo też po prostu kolejność tych zdarzeń nie została przez W. dokładnie odtworzona z powodu upływu czasu. Pewnym jest natomiast to, że W. (podobnie jak B. i R.) wskazuje na konflikt i zerwanie współpracy pomiędzy oskarżonym i K., wiążąc ten fakt m. in. z zamachem na życie oskarżonego. Potwierdzeniem wiarygodności tejże informacji są ustalenia śledztwa 4 Ds. 113/07/1 Prokuratury Rejonowej W. P. gdzie stwierdzono, iż w dniu 6 lutego 2007 r. doszło do usiłowania zabójstwa oskarżonego P. K. (1) przy użyciu broni palnej, a sprawcami byli dwaj zamaskowani, nieustaleni, mężczyźni (k. 58403). Nie budzi przy tym zaskoczenia okoliczność, że tak dramatyczne a zarazem niewyjaśnione do końca, wydarzenie było dalej komentowane, ubarwione, przekształcane i przekazywane dalej w środowisku przestępczym, zaś informacje o nim siłą rzeczy dotarły do świadków w zniekształconej formie. Ekspozycja przez skarżącego okoliczność, iż W. mówi w tym przypadku o pogłoskach dotyczących strzelaniny przy siłowni w U., podczas gdy były to w rzeczywistości w okolicy siłowni na P., nie może być uznana za przesłankę podważającą wiarygodność całokształtu zeznań tego świadka, zwłaszcza co do zdarzeń, w których sam uczestniczył (np. w spotkaniach z grupą

szkatułową organizowanych przez oskarżonego). Warto przypomnieć, że świadek P. R. przekazał bardziej precyzyjne informacje o ww. zdarzeniach, powołując się w swoich zeznaniach na próbę zabójstwa oskarżonego w pobliżu siłowni na P. (k. 13830). Nie można też wykluczyć, że do W. dotarły informacje o innym (nieujawnionym w niniejszym postępowaniu) wydarzeniu z udziałem oskarżonego przy siłowni w U.. Innymi słowy, okoliczności (domniemanego) udziału K. K. (3) w zamachu na życie oskarżonego nie stanowią istotnego elementu pozwalającego na ocenę zeznań świadków obciążających oskarżonego w zakresie udziału w grupie przestępczej. Rozbieżności dotyczące umiejscowienia tegoż wydarzenia w czasie i przestrzeni wskazują paradoksalnie na wiarygodność tych świadków a w szczególności na brak jakiegokolwiek zmyślenia lub organów ścigania, mającej na celu fałszywe pomawianie oskarżonego w zakresie zarzucanych mu przestępstw.

34) W. jedynie zauważyć, że zamach miał miejsce w lutym 2007 r. a zatem ww. okoliczności nie podważają ustaleń, co do zorganizowania przez oskarżonego spotkania z kierownictwem grupy szkatułowej w połowie 2006 r. Nie jest też tak, jak tego oczekuje skarżący, iż data ta została poddana w wątpliwość już w pierwszych zeznaniach W. z 30 lipca 2008 r.(k. 8054 i nast.). Skoro świadek twierdził, że do konfliktu oskarżonego z K. doszło około 2 lata przed złożeniem ww. zeznań, to (wskazywany w jego innych zeznaniach), fakt zorganizowania spotkania z grupą szkatułową przez oskarżonego K. miał miejsce, co najmniej przed końcem lipca 2006 r., nawet jeżeli ww. początek

konfliktu został przez W. błędnie utożsamiony ze zniekształconymi (co do daty i miejsca) informacjami o usiłowaniu zabójstwa oskarżonego. Informacje W. - podobnie jak (o czym była już mowa), informacje zawarte w zeznaniach R., które mogłyby wskazywać na zaistnienie konfliktu oskarżonego z K. już na początku 2006 r. - mają w tym zakresie jedynie orientacyjny, nieprecyzyjny, charakter i nie można na ich podstawie skutecznie podważyć bezbłędneho ustalenia, że oskarżony w 2006 r. uczestniczył w grupie przestępczej „szkatułowych” i że w połowie 2006 r. faktycznie zorganizował, w ramach tejże grupy, spotkanie ww. osób (W. i B.) z osobami kierującymi grupą. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z pkt 1 apelacji jest zatem bezzasadny.

Z tych też względów nie zaistniały podstawy do przyjęcia, tak jak tego oczekuje skarżący, iż oskarżony nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, ani też ewentualnie do uznania, iż brał w niej udział jedynie do 1 stycznia 2006 r.

35) Mając na uwadze powyższe rozważania, wskazujące na bezzasadność zarzutów z pkt 1, 2 i 4 tiret pierwsze i drugie oraz po części z pkt 5 apelacji, Sąd Apelacyjny uznał, iż na uwzględnienie nie zasługują wnioski apelacyjne, w części wykraczającej poza zmiany wyroku poczynione w postępowaniu odwoławczym, w tym w zakresie dotyczącym zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów lub poprzez zmianę ustalenia co do czasu udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej.

<p>W konsekwencji zaskarżony wyrok w odniesieniu do P. K., w zakresie nieobjętym zmianą zaprezentowaną w pkt 7 wyroku Sądu Apelacyjnego, utrzymany został w mocy.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p><u>Apelacja obrońcy D. P. (1):</u></p> <p>1. o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów; ewentualnie</p> <p>2. o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p><u>Apelacja obrońcy T. Z. (1):</u></p> <p>1) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Z. (1) od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów,</p> <p>2) o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie oskarżonego T. Z. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu wobec konieczności wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności oraz wyjaśnienia sprzeczności i rozbieżności w zeznaniach świadków M. W. (1), B. B. (1), P. R. (1) i P. D. (1).</p> <p><u>Apelacja obrońcy P. K. (1):</u></p> <p>a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów,</p> <p>b) ewentualnie ich zmianę w zakresie ilości środków odurzających w obrocie, którymi on uczestniczył, a także czasu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Powyższe powody omówiono w rozważaniach z pkt 3 Lp. 2	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano w mocy wyrok w zakresie nie objętym zmianami wskazanymi w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Powyższe powody omówiono w pkt 3 Lp. 2	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Przedmiot i zakres zmian wskazano w komparycji wyroku</u>	

Zwięźle o powodach zmiany.	
Powyższe powody omówiono w pkt 3 Lp. 2	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	11)	Zasądzenie kosztów obrony na rzecz obrońców z urzędu.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	12)	Zwolnienie oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na ich sytuację rodzinno – majątkową.

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Rafał Kaniok Sławomir Machnio

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. P. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> _____ <u>Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca T. Z. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. K. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego

<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana